

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «БОНДАР ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF BONDAR v. UKRAINE)

(заява № 7097/18)

Стислий виклад рішення від 17 грудня 2019 року

У січні 2015 року після розлучення подружжя, яке мало дитину, національний суд виніс рішення, що дитина повинна проживати з матір'ю. Згодом батько дитини (далі — заявник) звернувся з позовом до матері дитини стверджуючи, що йому перешкоджають у спілкуванні з донькою.

Державний виконавець відкрив виконавче провадження за рішенням національного суду, яким було встановлено графік побачень заявника з донькою. Однак мати дитини ігнорувала рішення суду і щоразу перешкоджала заявнику спілкуватись з донькою.

Заявник неодноразово у період з 2017 — 2018 роки звертався до державної виконавчої служби про забезпечення належного виконання рішення національного суду. Державний виконавець виніс постанови про накладання штрафу на матір у зв'язку з невиконанням нею рішення суду. Мати дитини оскаржила ці постанови, провадження досі тривають.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за статтями 8 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на не забезпечення національними органа-

ми влади ефективного виконання рішення, яким було встановлено графік побачень з його малолітньою донькою.

Посилаючись на свою попередню практику, а саме на рішення від 24 липня 2018 року у справі «Вишняков проти України» (заява № 25612/12) Європейський суд зазначив, що основоположним елементом «сімейного життя» є право на взаємне спілкування одного з батьків та дитини. Незважаючи на примусові заходи державного виконавця щодо матері дитини, рішення національного суду не виконувалось, що перешкоджало заявнику спілкуватись з донькою.

Європейський суд дійшов висновку, що неналежне виконання рішення національного суду було здебільшого наслідком недостатньо розвинутих законодавчих та адміністративних механізмів. Зокрема, наявні механізми були недостатніми для прискорення добровільного дотримання домовленостей із залученням фахівців служби у справах дітей та сім'ї, а також не передбачали конкретних заходів з метою забезпечення примусового виконання рішення про встановлення побачень з дитиною відповідно до принципу пропорційності та констатував порушення статті 8 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що було порушено статтю 8 Конвенції;

3. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 7 500 (сім тисяч п'ятсот) євро та додаткового суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди;

(ii) 414 (чотириста чотирнадцять) євро та додаткового суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявнику, в якості компенсації судових та інших витрат;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції».